

REPORTATGE SINTETITZAT DE L'EXPEDICIO AL KILIMANJARO

Per haver-ho publicat ROQUEROLS, tots sabem que el passat dia 25 de juliol, i aprofitant el mes de vacances, un grup de joves de La Roca sortiren d'expedició al Kilimanjaro. Més d'un any d'organització —estudis, itineraris, visats, adequar el cotxe tot terreny— no foren prou per salvar els mils d'escolls soferts (oh! la burocràcia del tercer món!...)

Anem però al que fou el viatge i a resumir-ne els principals fets. La primera etapa del viatge consistia anar a Algesires i prendre el Ferry per atravesar l'Estret de Gibraltar, on s'hi arribà amb el temps just, doncs la reparació d'una roda reventada i una pèrdua de combustible els atrasà quissap-lo. Un cop a Ceuta, sorgien més problemes: no els deixaven passar la frontera per entrar al Marroc. L'única solució estigué en sobornar els guardes fronterers i així es féu. Un cop al Marroc, seguiren, tal com era previst, la ruta de la costa fins Alger. En aquest tram sovint els oferien drogues (recordem que passaven per les muntanyes del "Rif" on n'hi ha en abundància), i ells, al rebutjar-les, havien de fugir perquè els apedregaven. Abans d'arribar a Alger, l'expedició es desvià cap al Sud, vers Laghouat, des d'on prengueren la "transahariana", etapa sens dubte, la més dubte del viatge: 5.000 k. de desert, amb una carretera deplorable, amb temperatures altíssimes i "banyeres de sorra" on molts cotxes hi quedaven atrapats. En aquest punt el cotxe respongué bé, no faltant-hi anècdotes; A Ghardaia, anaren a visitar un temple, en pantalons curts, cosa prohibida allà dins, i n'hagueren de sortir per cames, perseguits per la feligresia. Més tard, a El-Golia, també foren increpats per mirar-se amb impertinència les dones que tapades de la cara ensenyaven un sol ull, cas insòlit que mereixia unes fotos, si els marits no els haguessin increpat tant acaloradament. Cal dir també que passat In-Salah, la ciutat més calorosa del món, van sofrir una tempesta de sorra, amb una calor irresistible. Passat Tamanrasset atravesaren una zona plena de "banyeres" de sorra, on quedaren atrapats diverses vegades. Les perspectives de quedar-s'hi eren evidents, doncs arreu s'hi veien cotxes mig sepultats que la terra engolia.

Ja més avall, a Agadés, en territori del Níger, es creuaren amb uns francesos que els digueren que era impossible passar per Nigèria. Novament la guerra civil feia impossible la seva entrada. El segon cop d'estat en menys de mig any. Davant la impossibilitat d'entrada què calia fer?

Anar cap el Sud, conèixer aquella zona i vendre el "jeep" per tornar amb avió? Es decidí aprofitar una mica més el viatge i veure que hi havia més enllà. D'aquesta manera anaren a Lomé. Val a dir que tota aquesta zona era molt diferent, amb molta més vegetació i més civilitzada, cam-

pings incluits. A Lomé trobàren qui els comprava el cotxe, uns negres que volgueren provar-lo, amb aquesta excusa els prengueren la bossa dels diners. Quan se'n donaren compte, ja era tard, no els quedava cap diner. Sortosament, però, el dia anterior ja havien comprat els bitllets d'avió a un cònsul alemany, el qual també s'ofertí per a cercar-los comprador pel cotxe. L'endemà sortiren amb avió cap a Vièna, i posteriorment cap a Barcelona.

El Kilimanjaro, doncs, no ha estat assolit, però l'expedició ha estat un èxit, si més no, per l'aportació de coneixement i d'experiència als inquiets amics nostres, als qui felicitem de debò, augurant-los millor resultat final en vinents expedicions.

Josep Ametller i Josep Illa

Nota: Oportunament s'anunciarà els llocs on han de passar-se els audiovisuals de l'expedició. Tothom hi és convidat

LA TORRETA

Torno a llegir "Roquerols núm. 0, del mes passat. Encapçalant la pàgina 3, hom llegeix: "Roquerols, revista mensual independent d'informació local publicada amb el suport del Departament de Cultura de l'Excm. Ajuntament de La Roca". I és ben curiós: Sta. Agnès i la Torreta figuren com a corresponsalies. Per mi això ja ho diu tot. Els districtes, els barris, no són La Roca.

Potser peco de sincer. Però, al meu entendre, dins del context de la revista, el nom de roquerols sembla ser privatiu de La Roca-Centre, amb exclusió dels districtes, com ara La Torreta. Penso que això, com a revista d'informació local, a nivell de Municipi, no lliga gaire. De l'Editorial del mateix número en podem treure els objectius de la Revista: "Omplir un buit i fer un servei al poble sencer". Què és, doncs, ser roquerols?

Hom podria creure que es tracta d'una simple qüestió de terminologia. Però crec que es tracta d'un principi fonamental. I vull demostrar-ho.

Anem per parts: Si llegiu les pàgines centrals trobareu el títol "Parlem amb... Joan Pujol, Alcalde de La Roca". Doncs bé, podreu observar que, quan es parla d'obres i serveis públics, no es toca per res el Pla Parcial de La Torreta, tan transcendental pel Municipi. Tampoc no es toca la restauració de Can Tàpies, com a edifici d'interès municipal. No es diu res sobre el moviment de terres que cal fer a l'Escola nova, penjada enmig d'una muntanya deformada i inservible per a patis. No se'n parla gens de la conservació dels carrers que un dia es varen esfaltar amb despeses dels propietaris. D'altra banda, quan arribareu al tema "esport", veureu que relisquen les frases en parlar del Pavelló de La Torreta. Insisteixo: Roquerols ho som tots!

Josep M. Nevasqués

SANTA AGNÈS DE MALANYANES

QUAN ALLÒ QUE CAL FER ES FER PINYA

Des d'aquest racó de Santa Agnès, voldria aprofitar l'espai que aquesta revista li dedica, davant la manca de notícies, per a agrair la seva col·laboració desinteressada a totes les persones de Santa Agnès que ajudaren a fer el reportatge sobre la Festa Major, i als qui amb la seva subscripció a la revista ens demostren la seva confiança i fan possible, amb el seu petit granet de sorra, la continuïtat d'aquest projecte.

Santa Agnès no és un lloc on passen masses coses. Ara per ara, continua la construcció de la vorera, la Comissió de Festes ha decidit utilitzar els diners que sobraren de la Festa Major en organitzar una altra festa. Hi ha algun problema amb aquella "casa" a l'entrada del poble. Hom espera aconseguir que part de les instal·lacions del nou hipòdrom de Catalunya es construïxin en terrenys d'aquesta Parròquia, i per últim, entre aquest recull dels que serien els principals temes, el conflicte de l'escola de vol "Xaloc" amb l'Associació de caçadors de Santa Agnès, afer del qual en parlarem més detalladament en el proper número d'aquesta revista.

Voldria, abans de cloure aquest article, agrair a Mn. Josep Raspall les puntuacions que va fer sobre la crònica del mes passat.

Matilde Pont i Culler